

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 252.889 van 4 februari 2022
in de zaak A. 229.229/XIV-38.158**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Hind Riad
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 26 september 2019, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 225.311 van 28 augustus 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.542 van 6 november 2019.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 september 2021, om 14 uur.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 5 augustus 2015 een volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming in. De verwerende partij beslist op 31 januari 2019 dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 28 februari 2019 tekent verzoeker tegen de voornoemde beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 28 augustus 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig, genoemd “eerste”, middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/65, 48/3, 48/4 en 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM).

In een eerste middelonderdeel “recent verblijf in Afghanistan” stelt verzoeker dat hij volgens de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest, hoewel er geen twijfel is over zijn afkomst uit de provincie Laghman in Afghanistan, niet aannemelijk heeft gemaakt er tot aan zijn vertrek te zijn gebleven. Daardoor zou de nood aan internationale bescherming niet kunnen worden onderzocht. Verzoeker voert aan dat dit recente verblijf volgens de Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen invloed heeft op de nood aan internationale bescherming, tenzij toepassing wordt gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet. Indien geen twijfel bestaat over de nationaliteit en de regio van herkomst van een verzoeker om internationale bescherming, kan en moet de nood aan internationale bescherming worden onderzocht conform de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Te dezen volgt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de stelling van de verwerende partij dat de nood aan internationale bescherming niet kan worden onderzocht omdat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij tot aan zijn vertrek naar België in zijn regio van herkomst zou hebben verbleven. Verzoeker merkt op dat geen toepassing is gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet en dat geen deel van Afghanistan wordt aangeduid waar hij veilig zou kunnen verblijven. Volgens hem wordt zo de kern van het verzoek om internationale bescherming niet onderzocht en wordt ook het non-refoulementbeginsel

geschonden. Daartoe verwijst hij ook naar het arrest van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 2 oktober 2012 in de zaak Singh tegen België. Tot slot merkt verzoeker op dat zijn met een aanvullende nota van 10 juli 2019 overgelegde stukken niet werden onderzocht.

In een tweede middelonderdeel “bewijswaarde van de documenten en bevoegdheid van de Raad” voert verzoeker aan dat de motivering van het bestreden arrest over de door hem overgelegde foto’s een manifeste appreciatiefout bevat en in strijd is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Hij laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet aan de verwerende partij had moeten vragen de nieuwe documenten, waaronder de voornoemde foto’s, te onderzoeken. Verder mag de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie volgens verzoeker niet tot gevolg hebben dat de brief van de dorpsoudsten en de imam van de moskee sowieso worden ontdaan van elke bewijswaarde. Verzoeker acht aldus de motiveringsplicht *iuncto* de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, § 2, van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 13 van het EVRM geschonden.

In een derde middelonderdeel “geen onderzoek naar het zogenaamd recent verblijf” acht verzoeker het motief in het bestreden arrest dat hij “geen kennis tentoonstelt die overeenstemt met de objectieve informatie beschikbaar in het administratief dossier en waaruit zijn bekendheid met zijn eigen leefomgeving in zijn vermeende regio van herkomst tot aan zijn vertrek naar België kan blijken” strijdig met de in het middel aangehaalde bepalingen. De aan verzoeker gestelde vragen over de oogst- en zaaitijden van graan en rijst, van watermeloen en van druiven, de gemiddelde prijs en de zwangerschap van geiten en de periodes van schoolvakanties hebben niets te maken met de vraag of verzoeker recent in Shamati verbleef. Verzoekers verklaringen daarover kunnen redelijkerwijze dan ook niet leiden tot het in vraag stellen van zijn recent verblijf.

In een vierde middelonderdeel “de leeftijd van verzoeker” voert verzoeker aan in zijn beroepschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meermaals te hebben onderstreept dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn minderjarigheid en dat de verwachte kennis van zijn regio niet was aangepast aan zijn leeftijd. Verzoeker heeft Afghanistan verlaten in 2014, dus toen hij nog minderjarig was. In het bestreden arrest wordt hierop niet geantwoord.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel.

Met betrekking tot het eerste middelonderdeel voegt verzoeker toe dat de asielinstanties wel degelijk de plicht hebben om artikel 3 van het EVRM te onderzoeken wanneer de verzoeker om internationale bescherming hieromtrent grieven inroept. Hij laat gelden dat de dienst Vreemdelingenzaken een eventuele schending van de voornoemde bepaling ook niet onderzoekt vermits na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen automatisch een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Verzoeker benadrukt dat de enige mogelijkheid om te stellen dat een asielzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming omdat de situatie in Afghanistan regionaal verschillend is en er dus delen van het land zijn waar verzoeker veilig zou kunnen leven, ligt in een toepassing van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet. De asielinstanties hebben de in deze bepaling opgesomde criteria niet onderzocht en zij hebben niet aangegeven in welk deel van Afghanistan verzoeker wel veilig zou kunnen leven. Tot slot onderstreept verzoeker betreffende zijn bijkomende stukken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vereiste onderzoek naar de risico's in geval van terugkeer niet uitvoert doch dat dit onderzoek wordt “verduisterd” door het onderzoek naar de kwestie van het recent verblijf in Afghanistan.

Met betrekking tot het tweede middelonderdeel verwijst verzoeker nogmaals naar het arrest van het EHRM van 2 oktober 2012 in de zaak Singh tegen België, meer bepaald naar de plicht van de asielinstanties om een

grondig onderzoek te voeren wat betreft het risico op schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Bij twijfel over verzoekers verblijfplaatsen in het verleden, dient een grondig onderzoek te worden gevoerd van de overgelegde documenten aangaande zijn verblijfplaats in Afghanistan.

Met betrekking tot het derde middelonderdeel herhaalt verzoeker dat zijn gebrekkige kennis geen betrekking heeft op elementen die al dan niet wijzen op een recent verblijf in zijn regio van herkomst. Verzoeker heeft tijdens de asielprocedure heel wat correcte informatie verstrekt over gebeurtenissen in zijn regio van herkomst voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan.

Met betrekking tot het vierde middelonderdeel voegt verzoeker toe dat uit het bestreden arrest niet blijkt dat rekening is gehouden met zijn minderjarigheid en de verwachte kennis van zijn regio, doch dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel stelt dat verzoeker heeft gelogen over zijn leeftijd gezien de resultaten van de (door verzoeker bekritiseerde) leeftijdstest. Verzoeker heeft verklaard dat hij “ongeveer” twee maanden onderweg was geweest, zodat niet met zekerheid kan worden gesteld dat hij 18 jaar oud was.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

6. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of

impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

7. Verzoekers kritiek op (de motivering van) het bestreden arrest gaat ervan uit dat “de Raad [voor Vreemdelingenbetwistingen] echter de beslissing van het CGVS [volgt] en stelt dat de nood aan bescherming niet kan worden onderzocht nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij tot aan zijn vertrek naar België, in zijn regio van herkomst zou zijn verbleven”. Zodoende zou “de kern van de asielaanvraag, namelijk onderzoeken welke risico’s een asielzoeker loopt ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit heeft”, niet zijn onderzocht. Verzoeker houdt dus in essentie voor dat zijn verzoek om (en daarmee zijn nood aan) internationale bescherming niet zou zijn onderzocht.

8. Anders dan verzoeker voorhoudt, is de nood aan internationale bescherming in het bestreden arrest wel degelijk onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet doch wordt besloten dat verzoeker deze nood niet aantoont.

Er wordt eerst vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd. Dit blijkt volgens het bestreden arrest uit de beslissing van de dienst Voogdij van de FOD Justitie van 28 mei 2015 na een leeftijdsonderzoek en uit een aantal vaststellingen met betrekking tot verzoekers *taskara*. Wat deze laatste betreft, gaat het niet enkel om tegenstrijdigheden betreffende de datum waarop verzoeker zijn *taskara* zou hebben afgehaald maar ook het feit dat “bepaalde handtekeningen op deze *taskara* gewoonweg mee gekopieerd werden met het document en dat ook het serienummer bovenaan gekopieerd werd”. Hieruit leidt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen af dat verzoekers “poging om de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming bewust te misleiden met niet-authentieke documenten omtrent zijn identiteit [...] zijn geloofwaardigheid dan ook volledig [ondermijnt]”.

Vervolgens sluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aan bij de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat verzoeker het voorgehouden profiel van ongeschoolde landbouwerszoon niet aannemelijk maakt. Er wordt concreet ingegaan op het gebrek aan een doorleefde en geloofwaardige beschrijving van verzoekers dagelijkse activiteiten in het dorp en op verzoekers voorgehouden analfabetisme, waarna wordt besloten dat daardoor zowel verzoekers profiel als zijn voorgehouden verblijf in zijn vermeende regio van herkomst tot aan zijn vertrek naar België worden ondergraven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt hierna op omstandige gemotiveerde wijze verzoekers kritiek tegen de beoordeling in de aanvankelijk bestreden beslissing van zijn antwoorden op vragen over de oogst- en zaaitijden van graan en rijst, van watermeloen en van druiven, de gemiddelde prijs en de zwangerschap van geiten en de periodes van schoolvakanties. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van oordeel dat deze vaststellingen “verder afbreuk [doen] aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn profiel als landbouwerszoon, alsook aan zijn verblijf in zijn vermeende regio van herkomst voor zijn vertrek naar België”.

Verder vindt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vreemd dat verzoeker, die had aangegeven dat volwassenen bij presidentsverkiezingen bij voorkeur gaan stemmen in de moskee van het dorp, er zelf een bomaanslag op de dag van de verkiezingen heeft vermeld maar niet kon zeggen of mensen er effectief konden gaan stemmen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht het redelijk om te verwachten dat verzoeker doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met dit incident. Mede met verwijzing naar de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden leeftijd, vindt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vervolgens niet aannemelijk dat verzoeker geen kennis heeft van belangrijke wegenwerken aan een brug die ook wordt gebruikt door bewoners van zijn voorgehouden dorp. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt het daarna, met herhaling van de omstandige en concrete motieven dienaangaande uit de aanvankelijk bestreden beslissing, niet

aannemelijk dat verzoeker enkel weet heeft van een aanslag op dokter D. en H. doch niet kan antwoorden op eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met de recente veiligheidssituatie in zijn regio.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft met het voorgaande duidelijk aan waarom hij verzoekers voorgehouden profiel van ongeschoolde landbouwerszoon niet aanvaardt, evenmin als zijn voorgehouden leeftijd en zijn *taskara*.

Met betrekking tot de met verzoekers aanvullende nota overgelegde stukken overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat uit de foto's niet kan blijken dat verzoeker tot zijn vertrek naar België heeft verbleven in zijn voorgehouden regio van herkomst, dat de brief van de dorpsoudsten en de imam van de moskee een gesolliciteerd karakter heeft en enkel vermeldt dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Shamati maar niet dat hij er tot aan zijn vertrek naar België heeft verbleven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er ook op dat tal van Afghaanse documenten er zeer gemakkelijk via corruptie en/of vervalsers kunnen worden verkregen.

Uit al het voorgaande besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker derhalve op ernstige wijze heeft verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, dat verzoeker aldus moedwillig weigert klaarheid te scheppen over zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar België en het derhalve onmogelijk maakt om er een duidelijk zicht op te krijgen, dat het verzoeker toekomt, indien hij meent wel degelijk nood te hebben aan internationale bescherming, gelet op de hoger vermelde medewerkingsplicht en de op zijn schouders rustende bewijslast, de instanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven hierover, *quod non in casu*, dat de kritiek dat verzoekers asielmotieven niet ten gronde werden beoordeeld, niet relevant is nu blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot aan zijn vertrek naar België verbleven heeft in Shamati, in het district Mehterlam, in de provincie Laghman in Afghanistan, dat hierdoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de

problemen die er zich zouden hebben voorgedaan, dat de loutere verwijzing naar verzoekers herkomst aldus niet kan volstaan om in zijnen hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, dat verzoeker het bestaan van zulke nood immers *in concreto* dient aan te tonen en daarbij niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio, dat hij tevens een verband dient aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en dat verzoeker hier, gelet op het voorgaande, in gebreke blijft. Daarom oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

9. In de mate dat verzoeker zich beroept op de aangevoerde asielmotieven voor het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar de voormelde vaststellingen om te besluiten dat verzoeker niet aantoonde dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van deze status op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van die wet betreft, betwist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het bestaan van een gewapend conflict in Afghanistan doch hij stelt vast dat dit zich niet uitspreidt over heel het land, zodat de focus moet worden gericht op de regio van verblijf of bestemming van de betrokkene. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat een loutere verwijzing naar de Afghaanse nationaliteit of naar een niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaat. Verzoeker diende zijn recente herkomst aannemelijk te maken en dit niet over te laten aan speculatie door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, temeer daar hij over deze kwestie uitdrukkelijk werd aangesproken gedurende het persoonlijk onderhoud. Uit het feit dat verzoeker dit niet doet, leidt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen af dat verzoeker zelf meent dat in Afghanistan geen zwaarwegende gronden zijn die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

10. Zoals dus blijkt uit de voorgaande motieven, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk en uitgebreid onderzocht of verzoeker kan worden erkend als vluchteling of dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en heeft hij daaruit besloten dat verzoeker deze nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt. Het is niet in strijd met de voormelde bepalingen om te oordelen dat, indien een verzoeker zijn recent verblijf in de voorgehouden regio van herkomst niet aannemelijk maakt, die verzoeker zich niet kan steunen op de ingeroepen asielmotieven die zich zouden hebben voorgedaan tijdens dat verblijf.

Al is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet geen individuele bedreiging vereist, een verzoeker die om internationale bescherming vraagt dient minstens enig verband met zijn persoon aannemelijk te maken. Na te hebben vastgesteld dat het gewapend conflict in Afghanistan zich niet uitstrekt over het gehele grondgebied en dat verzoeker het recente verblijf in zijn voorgehouden regio van herkomst niet aannemelijk maakt (hetgeen inhoudt dat verzoeker ook in eender welke andere regio kan hebben verbleven), kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook op wettige wijze vaststellen dat verzoeker ook deze voorgehouden nood aan bescherming niet aannemelijk maakt.

11. Dat in één of meer Franstalige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een ander standpunt zou zijn ingenomen over de gevolgen van het al dan niet bewezen zijn van een verblijf in de voorgehouden regio van herkomst, voorafgaand aan het vertrek naar België, betekent op zich niet dat het bestreden arrest onwettig is, *a fortiori* niet omdat de omstandigheden kunnen verschillen van zaak tot zaak en iedere zaak net op haar eigen merites wordt beoordeeld.

12. Met betrekking tot de voorgehouden schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM antwoordt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen op verzoekers kritiek dat het “tot de taak van de asielinstanties [behoort] om te beoordelen of een verwijderingsbeslissing het beginsel van *non-refoulement* zou miskennen” op wettige wijze dat “noch de bestreden beslissing noch onderhavig arrest een verwijderingsmaatregel betreft daar de bevoegdheid van zowel de commissaris-generaal als de Raad zich *in casu* beperkt tot een beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet”. Verzoeker houdt dan wel voor dat de dienst Vreemdelingenbetwistingen “automatisch” een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten neemt, dit neemt niet weg dat het om een afzonderlijke beslissing gaat waartegen verzoeker desgewenst de voorziene rechtsmiddelen kan gebruiken en waarbij een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kan worden ingeroepen.

Verzoeker verwijst nog naar het arrest van het EHRM van 2 oktober 2012 in de zaak Singh tegen België. Hij toont echter niet aan dat hij zich in dezelfde of een vergelijkbare situatie bevindt als de personen in dat arrest. Zo blijkt dat het voornoemde arrest van het EHRM betrekking had op een betwisting over de nationaliteit van de verzoekers en een document van een ambtenaar van het UNHCR, terwijl in het bestreden arrest op grond van een uitgebreid onderzoek van verzoekers verklaringen geen geloof wordt gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf in Afghanistan voor zijn komst naar België, aan zijn voorgehouden profiel als ongeschoolde landbouwerszoon en aan zijn voorgehouden leeftijd (wat dit laatste betreft ook op grond van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek en de onregelmatigheden in verzoekers *taskara*). Omtrent verzoekers bijkomende stukken wordt in het bestreden arrest ook aangegeven waarom deze geen bewijs inhouden van verzoekers voorgehouden recent verblijf in zijn regio van herkomst. Er is dus wel degelijk een onderzoek van verzoekers documenten gebeurd, doch uit het meergenoemde arrest van het EHRM kan niet worden afgeleid dat ieder stuk hoe dan ook moet worden onderzocht op zijn authenticiteit.

Tweede middelonderdeel

13. In de mate dat verzoeker het bestaan van een “manifeste appreciatiefout” in het bestreden arrest voorhoudt, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf treedt. De bewijswaarde van verzoekers foto’s en documenten wordt soeverein beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die te dezen uitspraak heeft gedaan met hervormingsbevoegdheid. Het komt ook uitsluitend aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter toe om met toepassing van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet te oordelen of hij de aanvankelijk bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Overigens worden de Afghaanse documenten met het bestreden arrest niet “sowieso van elke bewijswaarde [...] ontdaan”, zoals verzoeker voorhoudt. Wat verzoekers *taskara* betreft wordt immers gewezen op onregelmatigheden in het stuk zelf en op tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen. Wat de brief van de dorpsoudsten en de imam betreft oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de eerste plaats dat daarmee verzoekers voorgehouden recent verblijf in de regio van herkomst niet wordt bewezen en wijst hij slechts bijkomstig (“bovendien”) op de wijdverbreide corruptie bij het verkrijgen van Afghaanse documenten.

Derde middelonderdeel

14. Met zijn kritiek op de beoordeling van de door verzoeker in antwoord op een aantal vragen afgelegde verklaringen vraagt verzoeker in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is. De Raad van State vermag dan ook niet na te gaan of verzoekers verklaringen er “redelijkerwijze” al dan niet toe kunnen leiden verzoekers recent verblijf in vraag te stellen, zoals verzoeker aanvoert.

Uit de behandeling van het eerste middelonderdeel blijkt dat het bestreden arrest omstandig en concreet is gemotiveerd wat de beoordeling van verzoekers verklaringen betreft. Verzoeker toont wat dat betreft geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht, evenmin als van de andere in het middel gevoerde bepalingen.

Vierde middelonderdeel

15. Wat verzoekers voorgehouden minderjarigheid betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat hij ongeloofwaardige verklaringen over zijn leeftijd heeft afgelegd, nu uit de beslissing van dienst Voogdij van de FOD Justitie blijkt dat hij 20,6 jaar oud is met een standaarddeviatie van 2 jaar en het dus uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn. Vervolgens wordt in het bestreden arrest vastgesteld dat verzoeker de asielinstanties bewust tracht te misleiden door ook tijdens zijn volgend verzoek om internationale bescherming en in zijn beroepschrift vast te houden aan zijn ongeloofwaardig geachte geboortedatum. Anders dan verzoeker voorhoudt, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet enkel vast dat verzoeker misleidende verklaringen over zijn leeftijd aflegt, maar hij oordeelt ook dat, zelfs rekening houdend met verzoekers jonge leeftijd, van een landbouwerszoon die opgroeide in een landbouwgemeenschap in Afghanistan, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met de landbouwactiviteiten in zijn regio. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt bovendien dat verzoekers gebrekkige kennis over de oogst- en zaaitijden, geiten en schoolvakanties in zijn regio het vermoeden doet ontstaan dat hij zijn regio van herkomst reeds had verlaten, voorafgaand aan de leeftijd waarop hij deze kennis zou hebben verworven indien hij werkelijk in zijn voorgehouden regio van herkomst was gebleven tot aan zijn vertrek naar België. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening heeft gehouden met verzoekers beweerde minderjarigheid.

Zoals blijkt uit de behandeling van het derde middelonderdeel, komt het verder uitsluitend aan de feitenrechter toe om te oordelen welke kennis van een asielzoeker kan worden verwacht omtrent zijn voorgehouden (regio van) herkomst. Met het argument dat hij heeft verklaard ongeveer twee maanden onderweg te zijn geweest vooraleer in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de motieven van het bestreden arrest omtrent zijn leeftijd niet zouden voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht of in strijd zouden zijn met de overige in het middel aangehaalde bepalingen. Volgens de leeftijdsbeslissing van de dienst Voogdij was verzoeker immers 18,6 jaar oud op 22 mei 2015 en had hij dus de leeftijd van 18 jaar bereikt op het ogenblik van zijn vertrek.

Conclusie

16. Het enige middel is in al zijn onderdelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vier februari tweeduizend tweeëntwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques